

УДК 821.111(73)
П27

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:
Perry, Devney. Crossroads / Devney Perry. — Seattle : Montlake, 2024. — 288 р.

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration
with AJA Anna Jarota Agency

Переклад з англійської Вікторії Кушнарєнко

Дизайнерка обкладинки Sarah Hansen

Перрі Д.
П27 Сплетені стежки / Девні Перрі ; пер. з англ. В. Кушнарєнко. —
Х. : Віват, 2026. — 368 с. — (Серія «Художня література», ISBN
978-966-942-826-4).

ISBN 978-617-17-1467-0 (укр.)
ISBN 978-1-6625-1878-2 (англ.)

Знайомство з Вестом Гейвенем у вісім років. Покер у дев'ять. Паперові літачки в одинадцять. Поцілунок у шістнадцять. Розбите серце у двадцять три. Мине багато років, перш ніж Індія порушить власну обітницю й повернеться на ранчо, де все починалося. Не як гостя, а як нова власниця. Для Веста це буде єдиний спосіб урятувати родинну спадщину. Для них обох — шанс нарешті відпустити примари минулого й щиро попроситися. Або закохатися знову.

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)
ISBN 978-617-17-1467-0 (укр.)
ISBN 978-1-6625-1878-2 (англ.)

© Devney Perry, 2024
© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання
українською мовою, 2026

Розділ 1

ІНДІЯ

— Ви зателефонували Гранту Келлеру. Будь ласка, залиште повідомлення, і я зателефоную вам якомога скоріше. Дякую.

Гудок після татового голосу розійшовся луною в динаміках моєї машини.

— Привіт, тату. Просто хотіла сказати, що доїхала. — Ну... майже.

Монотонне гудіння коліс по асфальту було моїм незмінним супутником протягом останніх чотирьох днів. Пройдені від Техасу до Монтани милі здавалися нескінченними, а попереду залишалося лише двадцять.

Тільки я ще не була готова.

Мені потрібно було більше миль.

— Люблю тебе, — додала я, а тоді завершила дзвінок. Навігатор на консолі подав сигнал, сповіщаючи, що наближається поворот із траси. Вказівки були зайвими. Увімкнула їх лише за звичкою.

Цією дорогою я не їздила роками, але шлях знала напам'ять. І щойно з'їжджаю на гравій — кінець нормального зв'язку.

Тато обожнював це в Монтані. Як однієї миті маєш повний контакт зі світом. А вже наступної ця земля сама вирішує за тебе: час відкласти гаджети. Ніби Монтана знає, що ти не звертаєш уваги на її красу, бо занадто зосереджений на екрані.

І вона справді прекрасна. Неймовірно красива.

За вікнами простягалися зелені поля. Вони перетікали в підгір'я, вкриті високими деревами. А за ними височіли індигові гори в сніжних шапках.

Клубок підступив до горла, коли я піднялася на пагорб і побачила вивіску.

РАНЧО-КУРОРТ «БОЖЕВІЛЬНІ ГОРИ»

Літери й стрілка під ними вицвіли так, що здалеку було майже нічого не розібрати. Біла фарба потріскалася й відлущилася через надмір спекотних літ і лютих зим.

А що, як розвернутися? Біг-Тімбер був за сорок п'ять хвилин від ранчо. У тому маленькому містечку барів було більше, ніж світлофорів, але був і непоганий готель. Я могла б зупинитися в номері там і триматись якнайдалі від власності Гейвенів.

Або могла б поїхати далі. Що, якби я їхала, і їхала, і їхала?

Було б так легко промчати повз поворот. Могла б залишитися на цій трасі й дізнатися, яке місто буде наступним. За всі роки поїздок до Монтани я ніколи не проминала того знака. Це місце завжди було кінцевим пунктом призначення.

Ця поїздка могла стати такою ж.

Змусила себе відпустити газ і пригальмувати.

Коли я скинула швидкість перед поворотом, мої нерви залоскотало. Тільки-но колеса торкнулися гравію, усе всередині мене завмерло.

За ті тисячі миль, які пододала цього тижня, я багато думала про те, що буду робити, що говорити. Кожна ідея, кожна запланована промова вилетіли з моєї голови й розвіялися, як пил, що здіймався слідом за мною і зникав на вітрі.

Це була безглузда авантюра? Чи дозволила я татовій любові до цього ранчо затьмарити мій розум? Шанси на те, що Гейвени приймуть мене у своє життя, були мізерними.

Особливо Вест.

Від самої думки про його ім'я серце болоче стиснулося. Він ненавидить мене за це? *Напевно.*

Усі ті канікули в Монтані оживали в пам'яті, прокручуючись по колу. Вогнища й смор^{*} у вісім років. Збирання польових квітів у дев'ять. Паперові літачки в одинадцять. Розбите серце у двадцять три.

Що, в біса, я тут роблю?

Це робота для тата, не для мене. На кожну частку моєї тривоги він відчував би вдвічі більше захоплення. Зараз червень. Він любив Монтану в червні й завжди казав, що вона неперевершена. Казав, що «Божевільні гори» влітку — з їхніми гордовитими зубчастими вершинами — кличуть його душу.

* *S'more* — американський десерт, що складається з підсмаженого зефіру й шоколаду, розміщених між двома крекерами. Назва походить від англійського *some more* (ще трохи), бо він часто викликає бажання з'їсти ще одну порцію. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

Тато мав би бути тут. Він був правильною людиною для цієї роботи. Натомість це я стрибаю по ямах на цій жакхливій дорозі.

— Боже правий, — пробурмотіла, коли зуби застукотіли один об одного через хитання на цій безжальній вибоїстій ділянці.

Коли цю дорогу востаннє ремонтували? Я сповільнила «лендровер-дефендер» майже до повзання, петляючи з боку в бік у пошуках рівної ділянки. Її не було, тому я міцно вчепилася в кермо й рушила далі.

До гір.

До ранчо.

Дорога звивалася поміж гаїв. Слідувала рельєфу місцевості, — угору й вниз по схилах і в балки, — аж доки не дійшла до річки Гейвен.

Звідти дорога йшла вздовж чистої холодної води. Річка була занадто мілкою для сплаву чогось більшого за надувне коло, але ідеально підходила для риболовлі.

Я подумки занотувала собі перевірити сайт ранчо щодо переліку розваг. Не пам'ятаю, щоб бачила рибальство в списку, — можливо, вони припинили пропонувати його гостям.

Арка, що перетинала дорогу, позначала місце, де я потрапила на землю Гейвенів. Колоди арки були такими самими вивітряними, як і знак на трасі. За останні чотири роки коричнева фарба облущилася, показуючи сіре дерево під нею.

Ті колоди здавалися втомленими, достоту як і я. Їх треба буде перефарбувати. Додала це до свого списку разом із дзвінком щодо вирівнювання гравію у службу округу.

Обабіч дороги на полях паслася чорна худоба. Паркани, що огороджували вигони, були з натягнутого колючого дроту із зеленими металевими стовпами.

Паркани були бездоганними — не дивно. Вест завжди чітко розставляв пріоритети щодо курорту.

Він вигнав би гостя з ліжка, якби одній із його корів потрібен був номер.

«Дефендер» затрясся, коли я переїхала через решітчастий перегін для худоби — межу, що відділяла ранчо від курорту.

Перший дерев'яний будиночок, повз який я проїхала, здавався самотнім. Порожнім. Ганок заріс травною, і, так само як з аркою, фарба тут потребувала оновлення. Другий будиночок мав подібний вигляд.

Оновлення обох потрапило до мого списку. Списку, який, здавалося, зростав із кожним обертом коліс. Може, проблема тільки в цих двох будиночках. Можливо, усе інше було в кращому стані.

Мої сподівання щезли, коли я дісталася третього будиночка, і він був, мабуть, ще гіршим за попередні. Один із жолобів відвалився й звисав із даху, як млява макаронина. Квіткові клумби заросли високими будяками.

Ці три будиночки були найдавнішими й найменшими на ранчо. Вони завжди здавалися трохи застарілими. Але вони створювали перше враження, і якби я була звичайною гостею, то розмірковувала б про скасування броні в останню хвилину.

Колись же було інакше, правда? Невже пам'ять мене підвела? Зазвичай на цьому моменті відпустки тато аж підстрибував із радості, що ми нарешті тут. Ми з мамою були в такому самому захваті.

Чи наш ентузіазм затьмарював реальність? Чи змушував усе здаватися кращим? Яскравішим?

Сьогодні я не відчувала жодного захоплення. Страх осів у шлунку купою каміння.

Я полегшено зітхнула, проїжджаючи повз наступний будиночок. Він стояв осторонь від перших трьох, і жодної видимої проблеми не було. На веранді навіть висів кошик із фіолетовими й рожевими петуніями.

Наступним був найбільший приватний будиночок. Поглянула на нього тільки мимохідь — детально оглядати його стан не наважилася. Ще не час.

Я поки не була готова зустрітися з тим будиночком.

Тож не зводила очей із готелю з червоним бляшаним дахом. Коли заїхала на гравійну стоянку, у животі скрутило від нервів, неначе там поселився рій ос, що жалить і дзижчить.

Готель здавався покинутим. Біля нього було припарковано всього дві машини. Вийшовши з авто, я почувала лише щебетання пташок і шурхіт листя. Жодного сміху. Жодної балачки.

Де всі гості?

Я повільно озирнулася навколо. Може, тут і справді все занепало. Може, просто затихло. Але основа залишилася та сама, а з нею нахлинули спогади. Тьмяні спогади, що виснажували. Болючі спогади, що рвали на шматки.

Притисла руку до грудей, намагаючись розігнати біль.

Я не могла цього зробити. Не могла тут залишитися. Жити тут. Про що я думала?

Тимчасово. Це лише тимчасово. Я зробила свій вибір. Я уклала цю угоду.

Шляху назад не було.

Тож я рушила до готелю, цокаючи підборами по землі, коли перетинала стоянку. Вітерець смикав блузку й штани. Підхопив білявий локон, що не хотів залишатися в пучку, який зібрала вранці.

Ганок готелю мав п'ять сходинок. Ноги здавалися важчими, коли піднімалася. Скільки разів я збігала цими сходами? Скільки разів поспішала у вестибюль, усміхаючись, сміючись у захваті з того, що просто... опинилася тут?

Я через силу пододала останню сходинку.

Щойно переступлю поріг, усе зміниться назавжди. Шляху назад не буде.

Але повернутись я не могла, як і поїхати додому. Дому більше не існувало.

Тому випрямила спину й підійшла до дверей, додаючи ще пунктів до свого списку.

Ганок треба було підмести й помити під тиском. Тут варто поставити крісла, щоб люди могли сидіти й милуватися краєвидом. Найкраще пасували б гойдальні крісла, червоні, під колір даху. Подвійні двері теж мали б непоганий вигляд у червоній барві.

Можливо, зроблю це нашим фірмовим кольором. Глибокий червоний, як кров.

Бо це місце дістане мою кров. Дістане мій піт.

Сліз я вже віддала йому з надлишком.

Над дверима була вивіска з назвою, вирізьбленою в дереві.

РАНЧО-КУРОРТ «БОЖЕВІЛЬНІ ГОРИ»

Господи. Що за жажлива назва. Як я раніше цього не помічала? Це звучить як курорт для великої рогатої худоби.